

Creure en els pobres

Dm, 2/03/2010 per Josep Roca

[Des de l'Amazònia occidental](#)

Aquest any, i concretament al mes d'octubre, tindrem eleccions al Brasil. En Lula acaba el seu segon mandat presidencial i, segons la llei del país, no es pot presentar a un eventual tercer mandat. Però no vull pas parlar de les eleccions, ni fer balanç dels vuit anys de mandat de l'actual President, sinó d'una petita anècdota que vaig viure quan en Lula va ser candidat a la presidència per primera vegada.

Fa prop de vint anys, i al segon torn per escollir President de la República hi havia com a candidats en Collor de Melo i en Lula, que va perdre (després perdria encara dues eleccions més). En la conversa informal amb un grup d'homes d'una petita comunitat rural, després de la celebració de la Missa, se'm va acudir preguntar quin era el seu candidat favorit: Lula o Collor?

La resposta em va deixar una mica perplex, i em va ajuda a reflexionar força. Aquells homes em van venir a dir, més o menys: "Mai no votarem a en Lula perquè és una persona pobra com nosaltres, que no té carrera universitària, que no prové d'una família important... No hem vist mai que un President del Brasil sigui una persona de classe humil. No pot ser que algú de la nostra classe pugui governar el País".

Vaig entendre clarament que aquelles persones, de condició ben pobra i humil, no confiaven en algú pobre com ells per ocupar un càrrec important. I em va fer pensar que això és un dels problemes que es presenten tot sovint per al bon funcionament de les comunitats de base o d'activitats pastorals: de vegades el pobre no confia en la persona, pobra com ell, que és convidada a assumir un càrrec o un servei eclesial. "Com pot ser que aquest presideixi el culte de la comunitat, si té menys escolaritat que jo?" "No vull que els meus fills vagin a catequesi perquè la catequista és tan jove que no tindrà autoritat per mantenir l'ordre". I, evidentment, les persones que raonen així tampoc solen oferir-se o estar disposades a fer un servei eclesial o comunitari. En el fons (i salvades totes les distàncies), hi veig el mateix problema que la gent de Natzaret tenia davant de Jesús.

Afortunadament les coses van canviant, tant a nivell polític com eclesial. Possiblement aquelles persones que no volien votar en Lula el primer cop que es presentava com a candidat a la presidència, ho van fer més tard, i s'hauran adonat per l'experiència que una persona d'origen pobre i humil pot governar tan bé o millor com el que ha nascut en una família benestant i amb llarga tradició política.

A nivell eclesial, un dels treballs més importants que fan les petites comunitats és donar oportunitat a la participació de tothom, i desvetllar la responsabilitat de moltes persones senzilles que, si estiguessin perdudes en una gran massa de gent, possiblement mai no serien convidades a assumir un càrrec o a participar activament en una missió pastoral. I els clergues hauríem de saber fer el mateix. De vegades els seglars no assumeixen prou responsabilitats perquè no els deixem espai. O, en una regió on encara hi ha molts missioners estrangers, de vegades no s'ha sabut donar prou importància a la formació del clergat local, o s'ha deixat entendre que es pot confiar més en els estrangers que no pas en els nadius del

lloc. I, a llarg termini, això ens ha fet mal.

Saber valorar cada persona. Saber confiar els uns en els altres. Vèncer la temptació de pensar que el pobre no té valor o que no serveix per a assumir una responsabilitat: és un repte que, quan ajudem a assumir-lo, ens porta sorpreses agradables i ajuda al creixement personal de molta gent i de moltes comunitats.